

A történelmi diploma védőpajzsa

2020 július 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Raffay Ernő lejárásának oka, hogy könyveket írt a szabadkőművesek viselt dolgairól...

Vannak olyanok – jómagam is ebbe a csoportba tartozom –, akik történelem szakos diplomát szereztek ugyan, de operatív tisztek lettek a hírszerzés kötelékében. A világon mindenhol a titkosszolgálatok – legyen az hírszerzés vagy elhárítás – a diplomásokat keresik és próbálják „beszervezni”, vagyis meggyőzni őket arról, hogy tárgyi ismereteiket, elemzőképességüket leginkább az operatív munkában hasznosítsák. Van, aki rááll, de a történelemtanári diplomával rendelkezők többsége inkább marad a végzettségéből adódó kaptafánál.

Attól, hogy egy titkosszolgálati operatív tiszt történelem szakon végzett, még nem lesz történész, hiszen nap mint nap egészen más irányú munkát végez. Beleáshatja magát a régmúlt izgalmas történéseibe, hogy könnyebben igazodjon el a napi politika mint megélt történelem eseményei és összefüggései között, de ettől nem lesz a történettudományok felkent mestere. Ahogy a történész sem válik operatív tisztté azáltal, hogy levéltárakban kutatja a titkosszolgálatoknál keletkezett dokumentumokat. A múlt eseményeinek elemzése eredeti források bevonásával azt a célt szolgálja, hogy hozzásegítsen az adott korszak megértéséhez. A munka mozaikelve és a végkövetkeztetés – mint végeredmény – létrejötte nem könnyű és persze a tévedést is magában hordozó eljárás.

Valamikori bölcs tanárain gyakran figyelmeztettek, hogy utólag óvatosan kell levonni konklúziókat, mert a közben eltelt időszak eseményei befolyásolhatják az értékítéletünket. Tisztességesebb eljárás, ha az adott korba visszalépve csak és kizárólag az akkor fellelhető adatokat tekintjük elsődleges forrásnak, elemzésre alkalmas információnak. Nem könnyű elvonatkoztatni az egyébként később bekövetkező dolgoktól – stratégiai elemzésekkel összefüggésben talán nem is lehet –, de az objektívitas elsődleges mércéje mégis ezt követeli.

A teljesítési kényszer persze nagy úr, mely képes elcsábítani vagy a helyes útról leterelni nemcsak egyes történészeket, hanem a titkosszolgálat munkatársait is. Hasonló műfaj, mégis teljesen különböző célirány. A hírszerzés és elhárítás jelentéseiben kizárólag az objektív valóság – a tényszerű igazság – kaphat helyet. A tévedés jogával nem élhet. Talán ez az egyetlen iparág, ahol nem lehet találgatni, mellébeszélni vagy pláne hasra ütve konzekvenciát levonni. Egyszerűen azért, mert a szolgálatok azzal a kiváltságos adottsággal rendelkeznek, hogy bármilyen módszerrel hozzáférhetnek adatokhoz, forrásokhoz. Pontosabban fogalmazva ez nem lehetőségük, hanem törvényi felhatalmazással biztosított kötelességük. Addig kutatnak, keresnek, amíg az ellenőrzött adatok összességéből össze nem áll maga a végtermék: az információ.

A történész sem tekinthet másként az általa kutatott korszakra, hiszen erkölcsi kényszer a valóságra épülő és bizonyítható igazság feltárása. A forráskutatás, az elemzés kitartást igénylő művelete segíti ahhoz, hogy a mozaik kockáiból élvezhető egész jöjjön létre. Különösen nincs könnyű helyzetben az, aki a titkosszolgálatok iránt érdeklődik, s mint civil kíván azok kártyáiba belelátni. Már az elején meg kellene barátkoznia azzal a gondolattal, hogy sosem fog hozzáférni az összes olyan adathoz, amelyek ismeretében valóban autentikus végeredményre jutna. Ráadásul az operatív tisztek a nekik megtanított „kreativitásból” adódóan igyekeznek eltüntetni a nyomokat.

A kutató a levéltárban fellelt dokumentumokról azt gondolja, tartalmuk megegyezik a történés cáfolhatatlan valóságával. Micsoda tévedés! Konspirációs okokból az operatív találkozóiról készült dokumentum egyik része a B dossziéba kerül, míg a másik fele az M dossziéban landol. Ebből következően a kutatást végző történész csak akkor kap reális képet, ha mindkét dossziét egy időben tudja elemezni. És akkor még nem vizsgáltuk meg az adott titkosszolgálati munkatárs további trükkjeit, amit a felügyeletére bízott ügy védelme érdekében alkalmazott.

A rendszerváltás utáni évtizedekben kiélezett vita folyt arról, legyen-e nyilvános a szolgálatok adattára, vagyis szabadon kutatható. Szakmailag nonszensz, hogy ez részben megtörtént. Hiszen ha valami titkos, akkor mitől nyilvános? Következésképpen pedig az lett, hogy jó néhányan – no, nem mindenki – a történelemmel foglalkozók közül, akik a titkosszolgálat múltját vizsgálják és egyfajta vérbírói szerepet vállaltak, rettenetes tévedésben vannak.

Mivel nem voltak operatív tisztek, de egyre több részinformációt ismernek meg és válnak saját maguk mércéje szerint tévedhetetlenné, már bizonyítottan el is tévedtek. Egy névről, amit a levéltári iratok között találtak, csak akkor mondható ki, hogy tudatosan együttműködő ügynök volt, ha az alábbi feltételek maradéktalanul összevethetők. Az illető bevallja. Tagad ugyan, de létezik egy általa aláírt együttműködési nyilatkozat. Az M dossziéval párhuzamosan olvasható a hozzá tartozó B dosszié is. Esetleg az illető kézzel írt jelentése rendelkezésre áll. De az sem zárható ki, hogy a dossziét kezelő tiszt „túlfantáziált” egy elsődleges kapcsolatot.

Lefordítva ez annyit tesz, találkozott valakivel, aki nem tudta róla, kicsoda, így fenntartás nélkül fejtette ki a véleményét. Találkozásuk során az operatív tiszt a beszélgetés bizonyos megjegyzéseit értékesnek ítélte, és információs jelentést írt belőle, amelyet így kezdett: X. Y. fedőnevű hálózati kapcsolatom elmondta, hogy... Ez

természetesen inkorrekt eljárás nemcsak a véltlen személyre nézve, hanem a szolgálaton belül is zavart kelt. Hogy mégis elfordul? Igen, hisz egy operatív együttműködés kialakítása hosszú folyamat, a szervezési cél elérése pedig rögzös út, úgy hívják: operatív megoldás. Ne feledjük, a titkosszolgálati akciók, kapcsolatépítések fedésen keresztül indítandók. Vagyis a célszemély csak később szembesül azzal – vagy sohasem, ha ez úgy indokolt –, hogy beszélget partnerrel valójában a szervezet munkatársa. Ha sosem derül ki számára, hogy vitapartner a szolgálat munkatársa volt, hogyan kérhet számon rajta az „ügynökmúlt”?

Ilyen, a titkosszolgálatok útvesztőiben eltévedt történész Ungváry Krisztián is, aki egyik írásában hitelteleníteni akarta Szakács Árpád állításait a szabadkémves-világgal kapcsolatban. Érveit alátámasztandó megjegyezte, hogy a Szakács Árpád véleményével egyetért Raffay Ernő történész, a rendszerváltás egyik prominens politikusa III/III-as ügynök volt. Raffay Ernő pedig – egyébként hogy jön ez ide egy ilyen vitában? – nem volt ügynök. Tények: megkérdeztem, és azt válaszolta, nem volt ügynök.

A magam részéről elhiszem, amit Raffay mond. Elfogadom, mert mondja, elfogadom, hiszen nincs olyan dokumentum, amelyen szerepelne a kézjegye vagy a kézírásával készült információs jelentés. Szervezetszerző kapcsolata nem volt a szervezettel. Egyetemi oktatóként persze találkozhatott ügynevezett „sz” tiszttel mint egyetemi kollégával, ahogy ma is megtörténhet még Ungváry Krisztiánnal is. Lejáratajának tehát egyetlen oka, hogy nem volt rest, és dokumentumokon alapuló könyveket írt a szabadkémvesek viselt dolgairól.

És még egy rossz hír, bárkinek címezve. Kivétel nélkül, mindenkiről összeállítható így utólag is B és M dosszié saftos részletekkel arról, mit tett a múltban. Nem gondolom, hogy a történelemtudós kiemelt feladata lenne kiszorgálni kitapintható politikai érdekeket történelmi diplomája védőpajza mögé bújva. Amikor valaki kívülállóként a titkosszolgálatok labirintusába téved, feltétlen gondoljon arra: „Ha megbolygatsz egy méhkaszt, nem úszod meg méhszúrás nélkül.”

Földi László

A szerző titkosszolgálati szakértő

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
